

Denne søgbare PDF-fil er downloadet fra min personlige hjemmeside www.ronlev.dk.

Det er tilladt at dele PDF-filen med andre, da der ikke er ophavsret til titlen.

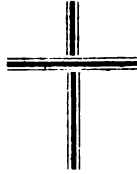
Besøg www.ronlev.dk. Måske er der andre af mine flere tusinde artikler og scannede bøger, der har interesse.

Mange venlige hilsener

Claus Rønlev

C. Fog,
Niels Peter Sagh.

1877.

Skibskapitain

NIELS PETER PAGH.

Født i Fredericia den 12te December 1844.
Død i Bogense den 1ste Februar 1877.

Ved hans Baare i Bogense Kirke

den 9de Februar 1877

af

CARL FOG.

C. Pags Bogtrykkeri i Bogense.

»**D**it Forsyn, o Fader! styrer Skibet; thi Du haver og givet Vej i Havet, og en sikker Sti gennem Bølgerne.«¹⁾

Saaledes lyder den gamle Vismands Tale. Den hellige Skrift fremsætter saa at sige paa hvert et Blad Læren om et Forsyn; men selve Ordet Forsyn er kun bragt paa det Sted, vi nys have anført, og saa forekommer det os, det er saare lærerigt, at det netop bruges om Sømandens Færd; thi for at styre Skibet over Havets Dybder, maa man, hvis man ej vil falde ud af sin Kurs, agte paa Himmelens Tegn, kjende Nordstjernen og kunne tage Solens Middags-højde for at vide, hvor man befinder sig. Visselig, Gud er et Forsyn for alt, for det mindste Støvgran og for hver en Draabe i Havet, idet han opholder alt, og alt i Naturens store mægtige Rige gaar sin Gang efter den Orden, han har sat for det alt sammen; vistnok er den almægtige Skaber et Forsyn for ethvert levende Væsen, fra det mindste Kryb indtil det største Land- eller Havdyr, idet han forsørger dem

---

¹⁾ Vidsoms Bog 14, 3.

alle og giver dem alle Føde, Beklædning og Tilflugtsteder; vistnok er Menneskenes Herre et Forsyn for dem alle, idet han lader dem have deres frie Vilje, og dog styrer Begivenhedernes Gang saaledes, at Guds Rige maa komme; men han er dog særligt et Forsyn for dem, der tragte efter det, som er oven til, ikke efter det, som er paa Jorden¹⁾, for dem, der ville se Guds Finger²⁾, for de troende og de hellige. Nu er der næppe nogen jordisk Gjerning og nogen menneskelig Livsstilling, der oftere kalder og vækker os til at se Guds Finger end netop Sømandens. En tynd Planke skiller ham fra Afgrundens Dyb; der er sjælden nogen Sømand, som ikke en eller flere Gange i sit Liv kun paa et hængende Haar har undgaaet Døden i Havets vaade Grav; den uendelige Havflades stille Ro griber Sindet med en forunderlig Ærefrygt for det majestætiske i Naturens ophøjede Hvile, og det oprørte Havs forfærdelige Brusen, Brændingens fraadende Skum, Orkanens vældige Magt minder Mennesket om dets Afmagt. Derfor træffe vi sjælden en Sømand, som ikke føler, at hans Liv staar i Guds Haand; kan end det raske Liv medføre noget friskt og frejdigt, stundom vel ogsaa større Letsind, saa har dog som oftest det farefulde Liv aabnet hans Øje for Livets og Dødens Alvor, og hans Tanker drages hen til den Fader, som giver Skibet Vej i Havet og en sikker Sti gjennem Bølgerne.

Han, hvis Støv vi nu om et Øjeblik skulle sænke i den stille Grav, har fra sin Barndom tumlet om

---

¹⁾ Kol. 3, 3.   ²⁾ 2 Moseb 8, 19.

paa det vilde Hav. Alt fra sin tidligste Ungdom maatte han selv bane sig sin Vej, og han har levende følt, at han intet, slet intet kunde udrette uden Guds Naade og Velsignelse, som han har følt, at han skyldte sin Gud at anstrænge sig, at bruge sine Evner, at aagre med det ham betroede Pund. Og sel Gud gav ham Lykke paa hans Rejse¹⁾. Fra en fattig Drengs underordnede og afhængige Forhold har han med sin Gud for Øje banet sig frem til at beklæde den styrendes og befalendes overordnede, selvstændige Stilling; og at han ikke pukkede paa sin egen Dygtighed, men ydmygt takkede Gud for sit Livs naadefulde Styrelse, det fremgik saa smukt af hans hele beskedne Væsen; man havde en Følelse af, at man stod overfor en Mand, hvis indre Liv havde givet ham den rette Hjærtets Dannelse; thi aldrig hørte man raa, forargelig Tale fra hans Læber, saa man kom til at mindes det apostoliske Ord: „og ublu Væsen og gjækkelig Snak eller letfærdig Skjæmt, som alt er utilbørligt, nævnes end ikke iblandt Eder, som det sømmer sig de hellige; men hellere Taksigelse“²⁾. Er det nu end underligt vemodigt, at ligesom han havde naaet det Maal, hvorefter han tragtede, saa lammede Sygdommen hans Kraft, og det blev ham paalagt at søge Stilhed og Ro, hvor naadefuldt har Gud da ikke ført ham i Havn? Her, hos en elsket, trofast Broder fandt han den Hvile, den kjærlige Pleje, hvortil han trængte; vel gik denne Broder selv i længere Tid og led af et haardnakket Ildebefindende, vel var det en besværlig og forvent-

---

¹⁾ 1. Mosebog 24, 56   ²⁾ Ef. 5, 3-4.

ningsfuld Tid for den unge Hustru derhjemme; men dog fandt de en saadan Hygge ved at være sammen med den lidende; thi han var saa elskelig i sin daglige Omgang, og da de den sidste Aften havde lagt ham tilrette i den Stilling, hvori han bedst fandt Hvile, og de sagte listede sig bort for øj at forstyrre hans Slummer, da sov han stille og roligt hen uden at røre et Lem, saaledes som han var lagt til Hvile af kjærlige Hænder. Netop for to Aar siden stod vi paa dette Sted og talede over hans hedengangne gamle, bedagede Moder, da mindedes vi med Vemod Sønnen, der færdedes, vi vidste end ikke hvor, paa de vilde Bølger; nu vide vi, hvor hans blivende Sted er, han, der som det yngste Barn var Moderens Yndling, om hun havde nogen, skal hvile ved hendes Side. Dog Gud i sin Naade være lovet! der er ikke hans blivende Sted; thi vi holde fast ved den Tro og det Haab, at den Frelser, hvis naadige Aabenbaring viste ham hen til Faderen i Himmelen, vil føre ham over Evighedens Hav til de fjærne hinsidige Kyster af vor himmelske Faders Kjærligheds Hjem, der hvor vi skulle erkjende, som vi og ere kjendte¹⁾. Og i denne Tro ville vi takke Gud for, at han gik bort ikke iblandt fremmede i det fjærne, men i et kjærligt Hjem mellem sine kjære.

Saa har han gjennemløbet sin jordiske Løbebane, og hans jordiske Liv hernede er afsluttet; men til os, som staa midt paa Banen, som skulle vandre længere hernede, taler han midt i Døden gribende; thi det er en gribende Tale, naar en ung Mand

---

¹⁾ 1 Kor. 13, 12.

i sin kraftigste Alder, ikke mere end 32 Aar gammel, efter en stakket Sygdoms Tid kaldes bort herfra. Vi vide ikke, naar vor Dødstime slaar, men vi vide, at hver Dag bringer os et Fjed nærmere til vor egen Død. Vi mærke Alderen, vort Haar bliver graat eller falder af, vore Lemmer miste Ungdommens Bøjelighed og Kraft, saa tilstøder der os en, saa en anden legemlig Svaghed. Ville vi da styre vor Kurs, som om der intet Maal var at styre efter, som om Tilfældets lunefulde Spil kunde kaste os, hvorhen det skulde være? Eller ville vi bøjes og lammes af Skæbnens urokkelige Gang, som om der intet var at kæmpe og stride for? Eller ville vi se Guds Finger og lade os styre af Forsynet paa vor Vej og vor Stå? Hvor jammerligt om Skrøbeligheden, som Aarene førte med sig, kun gjorde os gnavne, pirrelige, utaalmodige og ubillige? Hvor ynkeligt om Byrderne, som Dagene bragte, kun fyldte os med Bekymringer, saa vi bukkede under for Mismodets og Tungvindighedens mørke Aand? Hvor tomt og indholdsløst om vi vilde søge at forglemme Livets og Dødens Alvor i letsindige Adspredelser, der lade os føle os dobbelt fattige efter et Øjeblikks Forglemmelse. Hvor taabeligt om vi vilde mene ved sygelig, ængstelig Forsigtighed at kunne forlænge vort Liv og holde Døden borte? Nej! den kommer, saavist som vi leve! Du har, min Gud og himmelske Fader, aabenbaret Dig ikke blot i Himlens Majestæt og Jordens Herlighed, ikke blot i Samvittighedens Stemme, men talet til os ved Sønnen¹⁾; hans Ord lyder til os,

---

¹⁾ Hebr. 1, 1.

hans hellige Sakramenter indbyde os til at komme til hans Naades og Kjærligheds Samfund. O! lad vor Gudfrygtighed dog være noget andet og mere end Strøtanker, vi nu og da i Ny og Næ skjænke det hellige; men lad den være som en Surdej, der gjennemsyrer vor hele Tilværelse. „Der gik en Sædemand ud at saa sin Sæd“¹⁾, saa lød det til os her i Guds Hus sidste Søndag, lad dog vort Hjærte ikke ligge udyrket hen som en alfar Vej, hvor Sæden nedtrampes eller opædes! lader os ej forhærde det, at det bliver som den haarde Klippegrund! lader dog ej dette Livs Bekymringer eller Rigdom og Vellyster kvæle Ordets evige Livs Spire; men lader os beholde det i et smukt og godt Hjærte og bære Frugt i Taalmodighed, paa det at, naar vort Liv her nede er bragt til Ende, vi maatte kunne sige: Du, Herre, har banet min Vej og ført mig paa en sikker Sti. Amen! i Jesu Navn, Amen!

---

¹⁾ Luk. 8. 5.
